

ဝတ္ထိရတာပေမှာ ယနေ့ အအောင်မြင်ဆုံးစာရေးဆရာ

မင်းမြတ်သူရ

၏ကလောင်ခွဲစပ်စပ်

ရွှေချမ်းသာ

ရှုမဝ

၂၀၁၆

၁၂၀၀၀/

ရမ္မက်ဇော

မင်္ဂလာဒုံအဝေးပြေးလမ်းကြီးပေါ်မှာ အုတ်တိုက်နီကြီး တစ်လုံးရှိတယ်။

အုတ်တိုက်နီကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်ကတော့ ကိုထင်ကျော်နဲ့ မမြနွယ်
ဆိုတဲ့ဇနီးမောင်နှံဖြစ်တယ်။

ကိုထင်ကျော်က သစ်ကုန်သည်အလုပ်နဲ့
အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းတဲ့အတွက် မကြာခဏ ခရီးထွက်ရတယ်။ ကိုထင်ကျော်နဲ့
မမြနွယ်ဟာ နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ကြိုက်ပြီးပေါင်းသင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။

မမြနွယ်ရဲ့ ဖခင်ကြီး ဦးကြူ မကွယ်လွန်မီက တစ်ဦးတည်းသော
သမီးလေးကို စိတ်မအေး နိုင်တာနဲ့ ပေးစားခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ဦးကြူနဲ့ ကိုထင်ကျော်ဟာ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရင်း ရင်းနှီး
ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

လူပါးလူနပ် ကိုကျော်ထင်ဟာ ဘုရားဖူးခရီးထွက်ရင်း ဦးကြူနဲ့
ဘုရားဖူးဖော် လူကြီး တစ်ယောက် ပြောတဲ့စကားအရ ဦးကြူမှာ
အလွန်ချောမောလှပပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ သမီး တစ်ယောက်
ရှိတယ်လို့ကြားတယ်။

ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကိုထင်ကျော်အတွက် သူတော်ကောင်း ဟန်ဆောင်ဖို့
လုံလောက်သွားပါပြီ။ ထိုထင်ကျော်ဟာ ဘုရားဖူးခရီး တစ်လျှောက်လုံး
ယောဂီဝတ်စုံနဲ့ စိပ်ပုတီး လည်မှာဆွဲထားတယ်။

ဦးကြူကိုလဲ ကိုယ့်မိဘအရင်းတစ်ယောက်လို ခြေဆုပ်
လက်နယ်ပြုတယ်။

သူ့ကိုယ်သူလဲ ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ သစ်ကုန်သည်လေးတစ်ယောက်လို
ပုံစံဖမ်းတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သမီးအတွက် ရတက်မအေးရှာတဲ့ ဦးကြူဟာကိုထင်ကျော်ကို
မြင်မြင်ချင်း သဘောကျ သွားတယ်။

ကိုထင်ကျော်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို စုံစမ်းကြည့်တော့ မိမရှိ၊
ဖမရှိ တစ်ယောက်ကြွက် တစ်တောင်လို့ သိရတယ်။

ဒီလို ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းပြီး ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ
သူ့သမီးဘဝအတွက် လုံခြုံစိတ်ချမှုရှိမယ်လို့ယူဆတယ်။

ဒါကြောင့် သူ့သမီး မမြနွယ်ကို ကိုထင်ကျော်နဲ့ ပေးစားဖို့ ပေးစားဖို့
ကြံရွယ်လိုက်တယ်။

မမြနွယ်ဟာ အင်မတန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး မိဘစကားကို
မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ပါ။

ဒါကြောင့်လဲ ဖခင်ကြီးအလိုကျ ကိုထင်ကျော်ကို လက်ထပ်ပါမယ်လို့
ခေါင်းညိတ်သဘောတူ လိုက်တယ်။

* *

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်နဲ့ လက်ထက်ပြီးစမှာတော့
ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် သူတော်ကောင်း လို့ နေပြသေးတယ်။ မမြနွယ်ကတော့
ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ မိန်းမသားပီပီ မယားဝတ္တရား ကျေပွန်အောင် ကြိုးစားရှာတယ်။

ဦးကြူကတော့ သမီးဖြစ်သူအတွက် စိတ်ချသွားလို့ ထင်ပါရဲ့...
ကိုထင်ကျော်နဲ့မမြနွယ် လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်မပြည့်မီမှာ ဘဝတစ်ပါးကို
ပြောင်းလဲသွားရှာတယ်။

ဦးကြူမရှိတဲ့အချိန်ကစပြီး ကိုထင်ကျော်ရဲ့
မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးရုပ်ကြီးဟာ ဘွားခနဲပေါ်ထွက်လာတယ်။

သူဟာ မမြနွယ်ကို တစ်နှစ်နီးပါး အားရအောင်ပေါင်းသင်း ပြီးပြီလေ။

သူ့အတွက် အသစ်ရှာဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။

ကိုထင်ကျော်ဟာ ဦးကြူရှိတုန်းကဆိုရင် တစ်မြို့တစ်ရွာက
မိန်းမတွေနဲ့ပဲ ရှုပ်ပွေ့ခဲ့တယ်။

အခုတော့ ပုဇွန်တောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင် စတဲ့ အရပ်က
မိန်းမတွေနဲ့တောင် မလွတ်ကင်းတော့ ဘူး။

ပုဇွန်တောင်ကမိမိုးဆိုတဲ့မိန်းမဆိုရင် ကိုထင်ကျော်နဲ့ သောင်းကျန်းဖို့
မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး အိမ်ထိအောင်လိုက်ပြီးလာတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ရှေ့မှာတင် မိမိုးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ပြတယ်။
အရှက်မရှိတဲ့ မမိုးကလဲ တခစ်ခစ်ရယ်မောနေတယ်။ မမြနွယ်ကတော့
ရင်နာလွန်းလို့ အိပ်ရာပေါ်မှာတအင့်အင့် ရှိုက်ငို နေမိတယ်။

ကိုထင်ကျော်ရဲ့ တဏှာရူးလုပ်ရပ်တွေကို မသင့်တော်လို့
တားမြစ်တဲ့အခါ ကိုထင်ကျော်က

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း။ ယောက်ျား ကောင်းမောင်းမတစ်ထောင်ဆိုတဲ့
စကားကို မကြားဖူး ဘူးလား၊ ငါမိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေ့တာ အယောက်
တစ်တောင်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

လို့ပြောတယ်။ မမြနွယ်ဟာ မုန့်ကိုသာဝေစားမယ်၊ အချစ်ကိုတော့
ဝေစားနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မိန်းမသဘောဝစကားရှိတဲ့အတိုင်း ကိုထင်ကျော်ကို
မကြာခဏဆီးဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့စကားတွေဟာ သဲထဲရေသွန်ပါပဲ။ တဏှာရူးယောက်ျားကို
တားလို့မရပါဘူး။ ကိုထင်ကျော်ဟာ သူ့စကားကို နားခါးတယ်ဆိုပြီး
ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်ညှင်းပန်းတယ်။

ကြာတော့လဲ မမြနွယ်ဟာ ရင်နာနာနဲ့ပဲ

မသိမမြင်သလိုနေလိုက်ရတော့တယ်။

သူဟာ ကိုထင်ကျော်ကို ချစ်လို့ယူခဲ့တာ မဟုတ်တဲ့အတွက်
သံယောဇဉ်လဲမရှိဘူး။ မယား ဝတ္တရားအရ ပြုစုနေရတယ်။

ကြာတော့လဲ မမြနွယ်ဟာ ရင်နာနာနဲ့ပဲ
မသိမမြင်သလိုနေလိုက်ရတော့တယ်။

တားဆီးလို့မရလဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ ကံစီမံရာပဲဆိုပြီး လောကဓံ ကို
ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင်နေရတယ်။ မမြနွယ် ကံကောင်းတာက လူယုတ်မာ ကိုထင်ကျော်နဲ့
ရင်သွေးမရတာ ပဲ။

ကိုထင်ကျော်ဟာ ဒီအချက်ကို အကြောင်းပြပြီး မမြနွယ်ကို
ပြစ်တင်ရှုံ့ချတတ်တယ်။

“ ငါမိန်းမရှုပ်တာကိုပဲ အပြစ်မမြင်နဲ့၊ နင်ဟာ မိန်းမဖြစ်ပြီး မြဲနေတာကို
ပြန့်ကြည့်ဦး၊ နင့်လို မိန်းမနဲ့နေလို့ ငါဖောက်ပြန်တာဘာဆန်းသလဲ၊
ငါမဖောက်ပြန်ချင်ရင် နင်ကလေးရအောင်မွေး” လို့ပြောတယ်။

တကယ်တော့ မမြနွယ်ကလေးမရတာ ဘယ့်သူ့အပြစ်လဲ ဆိုတာ
ကိုထင်ကျော် အသိဆုံးပဲ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကိုထင်ကျော်ဟာ သူကဲချင်တိုင်း ကဲလို့ရအောင်
ကိုထင်ကျော်ဟာ သူကဲချင်တိုင်း ကဲလို့ရအောင် ကုလားဆရာဝန်ကြီးဆီမှာ
ကြေးကြီးကြီးပေးပြီး သားကြော ဖြတ်ထား တယ်။

ဒါကြောင့်လဲ ကိုထင်ကျော် ပွေသမျှ ရှုပ်သမျှ မိန်းမတွေမှာ
ပြဿနာမပေါ်တာပေါ့။

မမြနွယ်ကတော့ ဒီအကြောင်းမသိရှာဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲမဆိုပြီး
စိတ်ဆင်းရဲနေရှာတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်လို့ယူခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။

မမြနွယ်ဟာ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ရတာ စမှာ အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့တယ်။နောက်တော့ ရိုးအီအောင် ပေါင်းသင်းပြီးတော့ မမြနွယ်ထက် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဦးကြူ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လယ်တွေယာတွေကို တဖြည်းဖြည်း ဖွဲ့ရောင်းစားတယ်။ မမြနွယ်ဟာ တားမရမှန်းသိလို့ ရင်နာနာနဲ့ကြည့်နေရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မမြနွယ်ရဲ့ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ ပြန်ထလာတယ်။ မမြနွယ်ဟာ မကြာခဏ အမော ဖောက်နေတတ်တယ်။

နောက်တော့ ကိုထင်ကျော်ဟာ လယ်တွေ ယာတွေ ရောင်းရုံနဲ့အားမရတော့ဘူး။ ဦးကြူ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေထဲက တန်ဖိုး အရှိဆုံးဖြစ်တဲ့ မဂိုလမ်းကသုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ရောင်းဖို့ကြံရွယ်တယ်။

လယ်တွေ ယာတွေရောင်း လို့ရသမျှကို ဂျင်ဝိုင်း၊ မာကျောက်ဝိုင်းတွေမှာ သုံးလို့ဖြုန်းလို့ ကုန်ပြီလေ။ မဂိုလမ်းက သုံးထပ်တိုက်ကြီးက ကာလပေါက်ဈေးအရ အတော်တန်ဖိုးရှိနေပြီ။

ဒီတိုက်ကြီးကို ဦးကြူဝယ်ထားပြီးတော့ ဂျူးလူမျိုးတွေကို ငှားရမ်းထားခဲ့တယ်။

ဂျူးတွေဟာ သုံးထပ်တိုက်ကြီးမှာ အပေါင်ဆိုင်တွေ၊ ပင်မင်းဆိုင်တွေ ဖွင့်ထားတယ်။

ဦးကြူမသေမီ မမြနွယ်ကို ခေါ်ပြီး

“ ဒီတိုက်ကြီးကို ဘယ်တော့မှ မရောင်းပါဘူးလို့ အဖေ့ကို ကတိပေးပါ သမီးရယ်”

လို့ မှာခဲ့တယ်။

ဖခင်ရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်တဲ့ မမြနွယ်ဟာ
ကိုထင်ကျော်ရဲ့ အကြံကို သဘောမတူဘူး။

ကိုထင်ကျော်လုပ်သမျှ မငြင်းဆန်တဲ့ မမြနွယ်ဟာ ဒီတစ်ခါတော့
အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်တယ်။

ကိုထင်ကျော်ကလဲ သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ရောင်းရင် သူ့လက်ထဲကို
ငွေတွေ တစ်ပြုံကြီး ရလာမှာမို့ အဓမ္မရောင်းဖို့ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့
သုံးထပ်တိုက်ကို မမြနွယ်ရဲ့ နာမည်နဲ့ ဝယ်ထား တယ်ဆိုတော့
တဖန်ထိုးရောင်းလို့လဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့်လဲ မမြနွယ်ကို ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်နဲ့ အိမ်ကြီးကို
ရောင်းဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်။

“ဒီတိုက်ကြီးကိုရောင်းရင် ငွေတွေအများကြီးရမှာကွ၊ လောလောဆယ်
ကြုံနေရတဲ့ ငါရဲ့ငွေရေး ကြေးရေးအခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားမယ်၊
ရောင်းလိုက်စမ်းပါဟာ”

လို့ဆိုတဲ့အခါ မမြနွယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အဖေထားခဲ့တဲ့ လယ်တွေယာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊
ကျွန်မတို့မှာ ဘာအခက် အခဲရှိလို့လဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီတစ်သက်လုံးလို့မကုန်ပါဘူးရှင်၊
နောက်ပြီးတော့ အဖေမဆုံးမီ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်မမရောင်းပါဘူးလို့
ကတိပေးထားလို့ပါ”

လို့ ဆိုလိုက်တယ်။ ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ကို မကျေ မချမ်းကြည့်ပြီး

“သေခါနီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ကယောင်ချောက်ချား ပြောတာကို
နင်ဘာလို့ အတည်မှတ် နေတာလဲ၊ နင့်အဖေဟာ သေကာနီး အိမ်ကြီးကို စွဲလမ်းလို့

သရဲဘဝတောင်ရောက် နေလောက်ပြီ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့စော်စော်ကားကား စကားကြောင့် ဒေါသဖြစ်သွားပြီး

“ရှင် ကျွန်မအဖေကို ဘယ်တော့မှ စော်စော်ကားကား မပြောပါနဲ့၊ အဖေဟာ ရှင့်ကျေးဇူး ရှင်ပါ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ကိုထင်ကျော်ဟာ ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်ပြီးတော့

“ဘာကျေးဇူးရှင်လဲ၊ နင်ဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ကောင်မ၊ ဒါဆိုရင် နင့်ကိုငါ ယူထားတာ ငါ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိလို့လဲ၊ ငါက လူတောထဲကို သွားနေရတာ ၊ နင့်လို အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမ မဟုတ်ဘူး။ လူတောထဲမှာ တူတူတန်တန် သုံးဖို့စွဲဖို့ ပိုက်ဆံလိုတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

လို့ပြောတယ်။

မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့ မတရားတောင်းဆိုမှုကြောင့် အတော်စိတ်ဆင်းရဲသွားတယ်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာရာက အသက်ရှူမဝသလိုခံစားရတယ်။ နောက်တော့ ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားလို့ နံရံကို လက်နဲ့ထောက်လျက်ရတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ် နှလုံးရောဂါထလာကြောင်းသိပေမဲ့ မယားစိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်တော့မှ မထားဘူး။ မကြာခဏ စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တယ်။ အိမ်ကြီးကို မရောင်းရလို့ ဒေါသပုန်ထပြီးရိုက်နှက် ညှင်းပန်းနေတတ်တယ်။

မမြနွယ်ဟာ ကံစီမံရာပဲဆိုပြီး အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ခံနေရရှာတယ်။

သူနလုံးရောဂါကလဲ မကြာခဏ ထလာတတ်လို့
ကုလားဆရာဝန်ကြီးဆီမှာ ပြနေရတယ်။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးကတော့ မမြနွယ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် နေဖို့
အကြိမ်ကြိမ်မှာ ကြားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖောက်ပြားတဲ့ယောက်ျားနဲ့နေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်လိုများ စိတ်ချမ်းသာ အောင်နေရမှာလဲ။

* *

မမြနွယ်တို့ နေထိုင်တဲ့ အုတ်တိုက်နီကြီးနံဘေးမှာ တစ်ထပ်
ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေး တစ်လုံး ရှိတယ်။

တစ်နေ့ အိမ်ကလေးကို မမြနွယ်နဲ့သက်တူရွယ်တူ
မိန်းမတစ်ယောက်ပြောင်းလာတယ်။ သူနာမည်က ရှယ်လီလို့ခေါ်တယ်။

ရှယ်လီဟာ လူကုံထံသားသမီးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးတဲ့အလုပ်ကို
လုပ်တယ်ဆိုပဲ။ ရှယ်လီဟာ ဘိုဆန်ဆန်ချောတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလဲ ခပ်တောင့် တောင့်မို့ ယောက်ျားတွေဟာ
ရှယ်လီကိုမြင်ရင် နှစ်ကြိမ် ပြန်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

မမြနွယ်ရဲ့အလှက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့အေးမြတယ်။ ရှယ်လီရဲ့အလှ
ကတော့ ရမ္မက်ပြင်းပြီး ပူလောင်စေတယ်။ ဒါပေမဲ့
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအလှအပမှာ သူမသာ ကိုယ်မသာပါပဲ။

မမြနွယ်ဟာ ပထမတော့ ရှယ်လီကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မောသွားတယ်။
သူ့ယောက်ျား ကိုထင်ကျော်က ရှယ်လီကိုမြင်ရင် မပွေရှုပ်ဘဲ နေမှာမဟုတ်ဘူး၊
ရှယ်လီလိုမိန်းမလှတစ်ဦး အိမ် နံဘေး ပြောင်းလာတာ မမြနွယ်အတွက်တော့
ရင်ရှုပ်စရာပါပဲ။

တစ်နေ့တော့ ရှယ်လီဟာ ကြက်သားရိစ်လုပ်ပြီး မမြနွယ်ဆီလာပို့တယ်။
ရှယ်လီရဲ့ရှပ်က ကပြားဆန်လို့ ရဲတင်းတယ် ထင်ရပေမဲ့ နှစ်ကိုယ်ချင်း
စကားပြောကြည့်တဲ့အခါ လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းပြီး တစ်ဖက်သားကို
နားလည်စာနာတတ်ပုံရတယ်။ ခင်မင်စရာလဲကောင်းတယ်။ မမြနွယ်ဟာ ရှယ်လီကို
မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

တစ်နေ့တော့ ကိုထင်ကျော်ဟာ ခရီးထွက်ရာက ပြန်လာပြီး ဝရန်တာမှာ
အရက်သောက် နေတယ်။ ဒီလိုအရက်သောက်ရင်း ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့
ဆရာမလေးရှယ်လီရဲ့အလှကို မြင်တွေ့ သွားတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ ရှယ်လီရဲ့ ကားစွင့်တဲ့တင်ကို မျက်လုံးကျွတ်မတတ်
စူးစိုက်ကြည့်ပြီးတော့

“ ဟာ .ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ငါ့အိမ်နံဘေးမှာ နေတာ
ငါဘာလို့ မသိရတာ လဲ၊ ငါတော်တော်ညံ့သေးတာပဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့စကားကို
အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားပြီး

“ ရှင့်မှာ မိန်းမရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့၊ ကိုယ့်အိမ်နံဘေးက
မိန်းမကိုကြုံရင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကျွန်မဘယ်လို မျက်နှာပြရမှာလဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ရဲ့စကားကို ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိတယ်လို့တောင်
အောက်မေ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မမြနွယ်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ကြည့်ပြီး

“ နင့် ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ မိချောင်းမင်း ရေ ခင်းမပြန့်၊ ဒီအိမ်မှာ
ငါအိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ငါလုပ်ချင်တာလုပ်တယ်၊ နင့်လို ကလေးမရနိုင်တဲ့ အမြဲမကို

သည်းခံ ပေါင်းသင်းနေတာ ကျေးဇူး တင်စမ်း”

လို့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့ စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ နာကျင် သွားတယ်။

အရှက်နဲ့သိက္ခာမရှိတဲ့လူကို လေကုန်ခံပြီး ဆက်ပြောနေရင် သဲထဲရေသွန်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီထက်ပိုကဲလာရင် သူ့ကိုရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းတော့မယ်။

တဏှာရှုထင်ကျော်လိုလူဟာ ကျွဲပါးစောင်းတီးသလိုပဲဖြစ်မှာပဲ။

မမြနွယ်ဟာ တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာပြီး အသက်ရှူမဝသလိုဖြစ်လာတယ်။

ခေါင်းထဲမှာလဲ မူးနောက်နောက်ခံစားရတယ်

မမြနွယ်ဟာ နှလုံးရောဂါထလာပြီဆိုတာသိလို့ ကုလားဆရာဝန်ကြီးပေးတဲ့ဆေးကို ကမန်း ကတန်း ပြေးသောက်ပြီးအိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲချလိုက်ရတယ်။ အကြင်နာတရားကင်းမဲ့တဲ့ ကိုထင်ကျော် ကတော့ ငဲ့စောင်းကြည့်ဖော်တောင်မရဘူး။

* *

ဒီအချိန်စပြီး ကိုထင်ကျော်ဟာ ဆရာမရှယ်လီကို ပိုပန်းဖို့ကြိုးစားတော့တာပဲ။

သူဟာ ရှယ်လီအိမ်ကို အကြောင်းမရှိ၊ အကြောင်းရှာသွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်တယ်။

အိမ်နီးချင်းတွေဖြစ်လို့ မိတ်ဆွေတွေလို ရင်းရင်းနှီးနှီးနေချင်ကြောင်းပြောတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလဲ စီးပွားရေးအဆင်ပြေတဲ့ သစ်ကုန်သည်တစ်ယောက်လို ပုံမျိုးဖမ်းလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ရှယ်လီဟာ ကိုထင်ကျော်ကို တဏှာရှုမှန်းသိလို့ ခပ်မာမာပဲ
ဆက်ဆံလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေ
လေ့မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ
အိမ်ဘက် ကူးမလာပါနဲ့”

ကိုထင်ကျော်ဟာ ရှယ်လီရဲ့ ခါးသီးတဲ့ အမူအရာကြောင့်
နည်းနည်းတော့ အောင့်သက် သက်ဖြစ်သွားတယ်။

သူဟာ ဥပဓိရုပ် အားကိုးနဲ့ မိန်းမတော်တော်များများကို
ရအောင်ကြံနိုင်ခဲ့တာချည်းပဲ။

အခု ရှယ်လီနဲ့မှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမယ်ဆိုရင်
သူ့ရဲ့ရာဇဝင်သွားမှာပေါ့လို့ တွေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှယ်လီကို မရရအောင်ကြံမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့ ဖောက်ပြန်မှုတွေကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့
စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။

ကိုထင်ကျော် ခရီးပြန်ထွက်မဲ့နေ့ကိုရောက်တော့မှ မမြနွယ် ရင်ထဲက
အလုံးကြီးကျသွားတယ်။ ဒါကြောင့် သိမ်ကြီးဈေးကိုသွားပြီး အိမ်အတွက်
လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဝယ်ခဲ့တယ်။

သူ့သူငယ်ချင်း ရှယ်လီအတွက်လည်း ပေါင်ဒါတစ်ထုပ်ဝယ်ခဲ့တယ်။
ကိုထင်ကျော် ရှိတဲ့ ရက်တွေမှာ ရှယ်လီကို အိမ်မလာခိုင်းဘူး။ ဒါကြောင့် ရှယ်လီနဲ့
မတွေ့တာ နှစ်ပတ်နီးပါးရှိနေပြီ။

မမြနွယ်ဟာ ရထားစီးပြီး အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့တယ်။

အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ရှယ်လီတို့အိမ်က ခြံတံခါးပွင့်နေတာ မြင်တယ်။

ရှယ်လီ ဒီနေ့ကျောင်းမသွားဘူးလို့တွေးပြီး ဝမ်းသာအားရ အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်ခဲ့တယ်။

မမြနွယ်ဟာ

“ရှယ်လီ.....ရှယ်လီ”

လို့အသံပြုပြီး အိမ်ထဲမှာလိုက်ရှာတယ်။ နောက်ဆုံးဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့တော့ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ အိပ်ခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြုပြီးထိုင်ငိုနေတဲ့ ရှယ်လီ ကိုတွေ့ရတယ်။ ရှယ်လီဟာ အလွန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရတယ်။

မမြနွယ်ဟာ ရှယ်လီကို စိုးရိမ်သွားပြီး

“ရှယ်လီ....ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ငိုနေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ”

လို့မေးလိုက်တယ်။ ရှယ်လီက အမေးကို မဖြေသေးဘဲ အတန်ကြာအောင် အံ့ကြိတ်ပြီးနေတယ်။

မမြနွယ်ကလဲ စိုးရိမ်လွန်းလို့ အတန်တန်မေးတယ်။ ဒီတော့မှ ရှယ်လီက

“ကျွန်မ ဒီနေ့ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမ သွားဖြစ်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ရှင့်ယောက်ျား ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဝင်ပြီး ကျွန်မကို အဓမ္မကျူးလွန်သွားတယ်”

လို့ပြောတယ်။ မမြနွယ်ဟာ ရှယ်လီစကားကြောင့် နွေခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်သလို ခံစား လိုက်ရတယ်။

သူ့ယောက်ျား ကိုထင်ကျော်ကိုလဲ အင်မတန် စပ်ဆုပ်ရွံရှာသွားတယ်။

“ဒီလူ ခရီးထွက်ဟန်ပြုပြီး ရှယ်လီကို ဝင်စော် ကားသွားတာပဲ၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ် လိုက်တဲ့လူ”

ရှယ်လီကတော့ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ်
ကိုက်ထားတယ်။ ရှယ်လီ အင်မတန်ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေပုံရတယ်။
မမြန္တယ်ဟာကိုထင်ကျော်ကို သည်းခံနိုင်စွမ်းလုံးဝ မရှိတော့ ဘူး။

အရင်တုန်းက မိန်းမတွေနဲ့ရှုပ်ပွဲနေတုန်းက အစွမ်းကုန်
သည်းခံနေခဲ့တယ်။

အခုတော့ ရှယ်လီကို စော်ကားချိန်မှာတော့ ကိုထင်ကျော်ကို ခွင့်လွှတ်လို့
လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

“ရှယ်လီ.....ကျွန်မမျက်နှာကို လုံးဝထောက် စရာမလိုဘူး၊ ဒီလုပ်ကို
ရှယ်လီ အရေးယူချင်သလို ယူ လို့ရတယ်၊ ပုလိပ်ကိုသွားတိုင်ရအောင်၊ ကျွန်မ
ရှယ်လီဘက်က သက်သေ လုပ်ပေးမယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ရှယ်လီကတော့
အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီးခေါင်းခါယမ်းလိုက်တယ်။

“ ပုလိပ်ကိုတိုင်ရမယ် ဟုတ်လား၊ သူ့အပြစ်က ပုလိပ်တိုင်ရုံနဲ့
မလုံလောက်ဘူး၊ သူဟာ မိန်းမတွေရဲ့ ကာမကို အဓမ္မလုယူတဲ့သူ လူယုတ်မာ၊
မုဒိန်းသမား၊ ငွေများငွေနိုင်တဲ့ ကိုလိုနီခေတ်မှာ ပုလိပ်က သူ့ကို
အသာလေးပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မှာပဲ”

“ ဒါဆိုရင် ရှယ်လီရဲ့နစ်နာမှုအတွက် ရှယ်လီ ဘာပြန်လုပ်မှာလဲ၊ ရှယ်လီ
ကျွန်မမျက်နှာကို လုံးဝမထောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို သူ့မယားလို့ပဲ သဘောမထားပါနဲ့၊
ဒီလူရဲ့မယားဖြစ်နေရတာ တောင် ကျွန်မရှက်လှပါပြီ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ရှယ်လီဟာ စုတ်ပြဲနေတဲ့ အကျ..
ကိုလက်နဲ့ဖုံးလိုက်ပြီး

“ သူ့ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတယ်၊ ကျွန်မရဲ့အပျိုစင်ဘဝကို သူတစ်စစီ

ချေမွဖျက်ဆီးလိုက်ပြီ။ သူ့ကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ပြန်ပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်
ဌာနကိုတော့ ကျွန်မ မတိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ သူ့ကို
အပြစ်ဒဏ်ပြန်ပေးတဲ့ အခါ ပုလိပ်တွေကို သတိပေးသလိုဖြစ်သွားမယ်”

လို့ပြောတယ်။ မမြနွယ်ဟာ ရှယ်လီကို စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး

“သူ့ကိုဘယ်လိုအပြစ်ပေးမှာလဲ”

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။

ရှယ်လီက အံ့ကြိတ်ပြီးတော့

“သူ့ကို သတ်ပစ်ရမယ်၊ ဒီလူ လူလောကမှာ ရှိနေသရွေ့ ကျွန်မတို့
မိန်းမသားထုအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ လောကမှာ သူ့၊ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်
မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝ လုံခြုံမှုရှိသွားမယ်။ ဒါကြောင့် မိန်းမသားထု ကိုယ်စား
ဒီလူယုတ်မာကို သတ်ရမယ်”

လို့ရဲရဲတောက်စကားပြောတယ်။ မမြနွယ်ဟာ ရှယ်လီရဲ့စကားကြောင့်
ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်ခုန်သွားပြီး

“သတ်မယ်ဟုတ်လား၊ သူ့ကိုသတ်ရင် ကျွန်မတို့ကို ပုလိပ်ဖမ်းမှာပေါ့၊
ကြောက်စရာကြီး ရှယ်လီရယ်၊ ကျွန်မ မလုပ်ရဲဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ရှယ်လီက ဘာကိုမှ အရေးမစိုက်တဲ့ အမူအရာနဲ့

“သွေးမကြောင်စမ်းပါနဲ့မြနွယ်၊ ကျွန်မတို့ သွေးကြောင်နေရင်
ဒီလူပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်။ ဘာလဲ ရှင်က သူ့အတွက် ကာကွယ်ပေးချင်နေပြီလား၊
ဒါဆိုရင်လဲ ကျွန်မ ခံစားနေရတာ ကို မေ့မစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်မယ်”

လို့ပြောတယ်။ ဒီအခါမှာ မမြနွယ်က ကမန်းကတန်း

“အမလေး....မလုပ်ပါနဲ့ ရှယ်လီရယ်၊ ကျွန်မပြောတာ

ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ဥပဒေအရ အရေးယူခံရမှာ ကျွန်မကြောက်လို့ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ လင်တစ်ယောက်လိုလဲ သဘောထားလို့မရတော့ဘူး၊ အရမ်းရွံ့ အရမ်းမုန်းတာပဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်၊ ရှယ်လီက တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်နဲ့

“ဒါဆိုရင် ဘာမှ မပူနဲ့၊ ပုလိပ်တွေမရိပ်မိအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ နည်းနည်းတော့စွန့်စားရမှာပေါ့”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

မမြနွယ်က ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်

“ကျွန်မ မစွန့်စားရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ သူလိုလူနဲ့ဖက်ပြီး မမိုက်ချင်ဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

မမြနွယ်ရဲ့စကားကြောင့် ရှယ်လီက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ငါတို့က မိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ တဏှာရှူးတစ်ယောက်ကို အပြစ် ဒဏ်ခတ်နေတာ၊ ဘာလဲ တကယ်တန်းကျတော့ တဏှာရှူးယောက်ျားကို ရှင်မစွန့်လွှတ်ရဲဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ သူ့ရဲ့အကြင်နာ အယုအယတွေကို တမ်းတနေတယ်ပေါ့”

လို့မကျေမချမ်းပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်က

ကမန်းကတန်းလက်ကာပြပြီး

“မဟုတ်ရပါဘူး ရှယ်လီရယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့မဆိုထားနဲ့ ခြင်တစ်ကောင်ကိုတောင် မသတ်ဘူးလို့ပါ”

“ခြင်တစ်ကောင်ကို မသတ်ဘူးပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရမဲ့အချိန်ရောက်ပြီ၊ သူ့ရဲ့ သားကောင် မိန်းမသားတွေရဲ့

နာကျင်ခံစားမှုအတွက်သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရမယ်၊ သူဟာ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ရှင့်ကို အသက်ရှင်ခွင့် ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်နှလုံးရောဂါထပြီး သေလုမျောပါး ခံစားနေချိန်မှာ ရှင့် အသက်ကယ်ဆေးကို ဒီလူ ထမယူပေးဘူးဆို၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှင်သေမယ် ဆိုရင် ဝမ်းအသာဆုံးလူဟာ သူပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

လို့ပြောတော့ မမြနွယ်ဟာနှလုံးရောဂါနဲ့ သေလုမျောပါးဖြစ်နေချိန်ကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားတယ်။ အဲဒီ တုန်းက ကံကောင်းလို့ သူမသေခဲ့တာပဲ။ ကိုထင်ကျော်ဟာ အင်မတန် လောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့သူပါ။ မမြနွယ်က ရှယ်လီကိုကြည့်ပြီး

“သူလိုချင်နေတဲ့ မဂိုလမ်းက သုံးထပ်တိုက်ကြီးကို ကျွန်မ ရောင်းခွင့်ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လိုလဲ”

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။ ရှယ်လီက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့၊ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးထပ်ပြီး စော်ကား ခံရလိမ့်မယ်၊ ရှင့် ယောက်ျား တဏှာရူးဟာ မိန်းမတွေရဲ့မေတ္တာကိုရယူတာမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမသားတွေရဲ့ အပျိုစင် ဘဝကို လိုက်ပြီး နင်းချေဖျက်ဆီးနေတာ ဒီလိုလူမျိုးဟာ အပြစ်ဒဏ်ခံထိုက်တယ်၊ သူရဲ့ ယုတ်မာ ကောက်ကျစ်မှုအတွက် သူပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမယ်၊ ဒါဟာတရားမျှတတဲ့ စီရင်ချက်တစ်ခုပဲ”

လို့ပြောလိုက်တော့ မမြနွယ်ဟာ ရှယ်လီကို စကားမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲတွေငေးငေးဖြစ်သွားတယ်။

သူ့ယောက်ျားကိုထင်ကျော်ဟာ မိန်းမတွေရဲ့ဘဝကို ဖျက်နေတာအမှန်ဘဲ။ သူဟာရှယ်လီ ပြောသလို အပြစ်ဒဏ်ခံထိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်ပေးဖို့ မမြနွယ် မဝံ့ရဲဘူး။ တရားဥပဒေဆိုတာ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မမြနွယ်ဟာ တွေးရင်း ရင်ထဲမှာ တုန်ယင်လာတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာလဲ အရာရာဟာ နှစ်ထပ်ဖြစ်နေတယ်။

အသက်ရှူမဝဘဲ မောပန်းသလို ဖြစ်လာတယ်။
သူမရဲ့နှလုံးရောဂါထလာပြန်တဲ့အတွက် အိတ်ထဲက ဆေးဘူးကိုထုတ်ပြီး ကမန်းကတန်းသောက်လိုက်ရတယ်။

ရှယ်လီက မမြနွယ်ရဲ့နှလုံးရောဂါအခြေအနေ ဆိုးဝါးလာတဲ့ အတွက် သူမ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်လိုက်တယ်။

ကိုထင်ကျော် ဒီတစ်ခေါက် ခရီးထွက်သွားတာ ရက်တော်တော်ကြာတယ်။

ရှယ်လီကို စော်ကားပြီး တစ်လလောက်ကြာမှ ဟန်မပျက် အိမ်ကိုပြန်လာတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မိန်းမတွေကို ဖျက်ဆီးနေကျဆိုတော့ ရှယ်လီကိစ္စအတွက် စိုးရိမ် သောကရှိပုံမရဘူး။

အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ရောက်လာတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ထူးခြားတဲ့ အပြုအမူတစ်ခုကို လုပ်တယ်။

အရင်ကဆိုရင် ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ကို ဖုတ်လေတဲ့ငါးပိရှိတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့ ဘူး။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့ထဲကို ကိုယ်တိုင်သွားပြီး တရုတ်စာတွေကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်အောင်ဝယ်ခဲ့တယ်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ဝရန်တာမှာ စားပွဲကြီးခင်းပြီး တရုတ်စာတွေကို ကျကျနန တည်ခင်း တယ်။ ပြီးတော့ မမြနွယ်ကို နေ့လယ်စာ အတူတူစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။

ကိုထင်ကျော်ရဲ့ စကားသံတွေဟာ သာမန်အခြေအနေထက် ထူးခြားပြီး
ထူးထူးခြားခြား ချိုမြနေတယ်။

တို့နှစ်ယောက်အတူတူ နေ့လယ်စာ မစားရတာ ကြာပြီ၊ ဟောဒီမှာ
နင်ကြိုက်တဲ့ တရုတ်စာ တွေဝယ်လာတယ် အတူတူ စားလိုက်ကြရအောင်”

လို့ပြောတယ်

မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့ အပြုအမူတွေ
ထူးဆန်းနေလို့နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုထင်ကျော်နဲ့အတူ ထမင်းမစားချင်တဲ့အတွက်
ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။ မမြနွယ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ကျွန်မ မဆာသေးဘူး၊ ရှင်ဘာသာပဲစားလိုက်ပါ”

လို့ပြောလိုက်တယ်

မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ရဲ့ အပြုအမူတွေ ထူးဆန်းနေလို့
နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုထင်ကျော်နဲ့အတူ ထမင်းမစားချင်တဲ့အတွက်
ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။ မမြနွယ်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြီး

“ကျွန်မ မဆာသေးဘူး၊ ရှင်ဘာသာပဲစားလိုက်ပါ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ကိုထင်ကျော်က လက်မခံဘဲ

“ငါတစ်ယောက်ထဲစားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။တို့နှစ်ယောက်အတူတူ
စားချင်လို့ တရုတ်တန်းက တကူတသွားပြီး ဝယ်လာခဲ့တာကွ၊ လာစမ်းပါ
မိန်းမရယ်”

လို့ ညုတုတု အသံနဲ့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ဟာ

ထုံးစံအတိုင်းငြင်းဆန်လို့မရမှန်းမသိတဲ့ အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစွာနဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ
ဝင်ထိုင် လိုက်တယ်။ ကိုထင်ကျော်ဟာ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေကို
မမြနွယ်ပန်းကန်ထဲကို ကိုယ်တိုက်ခပ်ထည့်ပေးတယ်။

မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ကို ရွံ့ရှာလွန်းလို့ တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း
စားနေတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ကို ခဏတာပဲ ဟန်ဆောင်နိုင်တယ်။
ခဏကြာတော့ မင်းသား ခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီးလူးရုပ်ပေါ်ထွက်လာတယ်။

“မဂိုလမ်းက သုံးထပ်အိမ်ကြီးကို ရောင်းလိုက်ပါလားကွာ၊
ငါ့ရဲ့သစ်ကုန်သည် အလုပ်ကလဲ အရင်လို မကောင်းတော့ဘူးကွ၊ ဗြိတိသျှ
ဘားမားကုမ္ပဏီက အရာရာလိုက်ပြီး စွက်ဖက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
သစ်ကုန်သည်အလုပ်ကို စိတ်ကုန်နေပြီ”

လို့ပြောတော့ မမြနွယ်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင်ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ရောင်းဖို့ကိစ္စကို ခဏခဏ ပြောနေရတာ လဲ၊
အိမ်ရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ရှင်ကို အကြိမ်ကြိမ်ပြောပြီးပြီ၊ အဖေ့ကိုပေးခဲ့တဲ့ကတိ
ဖျက်လို့မရဘူး၊ အဖေ့ရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ကျွန်မ လိုက်နာရမယ်၊ ရှင်
အလုပ်တွေမကောင်းဘူးဆိုရင်လဲ အဖေထားခဲ့တဲ့ လယ်တွေအများကြီး
ကျန်သေးတယ်၊ လယ်တွေကရတဲ့ သီးစားခတွေကို ကျွန်မတို့ စားလို့
တောင်မကုန်ပါဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ရဲ့စကားကြောင့် ကိုထင်ကျော်ရဲ့
မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“မင်းဟာ ငါ့ဘက်ကို ဘယ်တော့မှထည့်မစဉ်းစားဘူး၊
ငါကယောက်ျားကွ၊ မိတ်ဆွေ အသိုင်းအဝိုင်းများတယ်၊ ရှိတာလေးနဲ့

ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီး ကုတ်ကပ်စားလို့မရဘူး၊ ကုန်သည် တွေကြားမှာ
တူတူတန်တန်သုံးစွဲဖို့လဲ လိုသေးတယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် ရှင်တစ်လစာ သုံးစွဲဖို့ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊
ကျွန်မ ထုတ်ပေးမယ်၊ အိမ်ကြီး ကိုတော့ ရောင်းစရာမလိုဘူး”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကိုထင်ကျော်ကတော့ မမြနွယ်ရဲ့ စကားကို
နားထဲဝင်ပုံမရဘူး။

မမြနွယ်က စကားနည်း ရန်စဲပြောလိုက်တာပါ။ တကယ်တော့
ကိုထင်ကျော်နဲ့ တစ်စားပွဲ တည်းထိုင်နေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရွံရှာလှပါပြီ။
ကိုထင်ကျော်က တစ်လစာ သုံးစွဲစရိတ် ရမယ်ဆိုတာတောင် လက်မခံဘဲ
အိမ်ရောင်းဖို့ပြောနေတယ်။

ကိုထင်ကျော်က မမြနွယ်ကိုကြည့် ပြီး

“ ဪ...ငါသိပြီ၊ ငွေတွေရရင် မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ပွေ့မယ်လို့
ထင်နေတာကိုး၊ တကယ်တော့ ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မရှုပ်ပွေ့တော့ဘူးလို့
ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ မဂိုလမ်းက သုံးထပ်တိုက်ကြီးရောင်းပြီးရင်
မင်းနဲ့ပဲသစ္စာရှိရှိနေတော့မယ်၊ ငါ့ကိုယုံစမ်းပါကွာ”

လို့ပြောတယ်၊ မမြနွယ်ကတော့

ကိုထင်ကျော်ကိုခွေးမြီးကောက်ကျည်ထောက်စွပ်လို့ပဲ မြင်မိတယ်။

ကိုထင်ကျော်နဲ့ ပေါင်းသင်းတာကြာလို့ သူ့မျက်လုံးထဲက မုသားတွေကို
အလွတ်ရနေပါပြီ။

ကိုထင်ကျော်လို တဏှာရူးဟာ မိန်းမနဲ့ကင်းပြီး ဘယ်တော့မှ
မနေတတ်ဘူး။

“ရှင့်ကိုယုံကြည်ဖို့ထက် အိမ်ထောင်ရှင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကို သိရင်ပြီးတာပဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ကိုထင်ကျော်က

“ ငါသိပါပြီကွာ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး သစ္စာရှိရှိနေတော့မယ်လို့ မင်းကို ကတိပေးထားပြီးပြီပဲ၊ ဘာလဲ မင်းက ကိုယ့်ကို မယုံဘူးပေါ့၊ ငါမင်းကိုဘယ်လို သစ္စာရှိမယ်ဆိုတာ အခုပဲ သက်သေပြမယ် ”

လို့ဆိုပြီး မမြနွယ်ကို အိမ်ထဲကို အဓမ္မဆွဲခေါ်သွားတယ်။

မမြနွယ်ဟာရုန်းကန်ရင်း ကိုထင်ကျော်ရဲ့အနောက်ကို ပါသွားတယ်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ရုန်းကန်ရင်း ခုတင်ပေါ်ကို နောက်ပြန်လဲကျသွားတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ပြီး သူစိတ်တိုင်းကျ ချစ်ဗျူဟာခင်းတယ်။

မမြနွယ်ဟာ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မြင်မက်နေသလို ခံစားရတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ဆီက လိုချင်တာရဖို့အတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားတယ်။

သူကျွမ်းကျင်တဲ့ နည်းအမျိုးမျိုး အဖုံဖုံနဲ့ ချစ်တင်းနှီးနှောတယ်၊ ကိုထင်ကျော်ဟာ သူ့အချစ်နဲ့ မိန်းမတော်တော်များများကို အရည်ပျော်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။

အတိတ်ကာလတုန်းက မမြနွယ်ကိုယ်တိုင်လဲ အရည်ပျော်ကျခဲ့တာပါပဲ။

ဒီနေ့တော့ မမြနွယ်ရင်ထဲမှာ မုန်းတီးရွံ့ရှာမှုတွေပဲရှိတယ်၊ ရင်ခုန်မှုမရှိတော့ဘူး၊ မမြနွယ်ဟာ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ အတန်ကြာတဲ့အခါမှာ ခုတင်ပေါ်ကထပြီး
ရေတစ်ခွက်ကိုသောက်တယ်။

ပြီးတော့ မမြနွယ်ကို ပြီတိတိမျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုလဲ မင်းကျေနပ်ပြီလား၊ ကိုယ့်သစ္စာတရားကို ယုံပြီ
မဟုတ်လား၊ အိမ်ကြီး ရောင်းဖို့ သဘောတူပြီပေါ့”

လို့မေးတယ်၊ မမြနွယ်က ကိုထင်ကျော်ကို ရွံရှာဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစီးလို့မရ တော့ဘူး၊
ရှင်ဘယ်လိုကြိုးစားကြိုးစား အတုအယောင် ပဲဆိုတာ သိတယ်၊
ရှင်အိမ်ကြီးကိုရောင်းဖို့အတွက် ဟန်ဆောင်ချစ်ပြနေရင်တော့ ရှင်မောပြီး
အသက်ထွက်သွားရုံရှိမယ်၊ ကျွန်မကတော့ အိမ်ကြီး ကို ဘယ်တော့မှ မရောင်းဘူး၊
အဖေစကားကို မဖယ်ရှားဘူး၊ ဒါကျွန်မရဲ့ အခိုင်မာဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ရဲ့စကားကြောင့် ကိုထင်ကျော်ရဲ့
ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံး ကွာကျ သွားတယ်။

ကိုထင်ကျော်ဟာ မမြနွယ်ကို မီးဝင်းဝင်းတောက်တဲ့
မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုတယ်။ ပြီးတော့ မမြနွယ်ကို
တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှိုက်တယ်။

မမြနွယ်က ကိုယ်ခန္ဓာက နာကျင်တာထက် ရင်ထဲကပိုပြီး နာကျင်တယ်၊
ဒါကြောင့် နှလုံးရောဂါ ထပြီး အမောဖောက်လာတယ်၊

ခဏကြာတော့ အသက်ရှူကြပ်ပြီး မမြနွယ်မေ့မျောသွားတယ်။

မမြနွယ်သတိရလာတော့ သူ့အနီးမှာ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ရှိနေတဲ့ ဆရာမ
ရှယ်လီကိုတွေ့ရတယ်၊ ရှယ်လီက မမြနွယ်ကိုကြည့်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မြရယ်၊ မြတို့အိမ်ဘက်က

ဆူဆူညံညံအသံတွေကြားရတယ်။ အထုပ်အပိုး ဆွဲပြီး အိမ်ထဲက ထွက်သွားတာမြင်လိုက်တယ်။ ရှင်ကို ကျွန်မစိုးရိမ်လို့ ဒီဘက်ကူးလာတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်ပြီးသွေးတွေ ရွဲနေတာမြင်ရတယ်။ ဒီလူ မြအပေါ် ရက်စက်လှချည်လား”

လို့ပြောတယ်။

“ရက်စက်တာတော့ မပြောနဲ့၊ ကျွန်မ ခံရပေါင်း များလှပါပြီ၊ ကျွန်မ ရဲ့ဝဋ်ကြွေးပဲပေါ့ရှင်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ ရှယ်လီက မမြနွယ် ရဲ့မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကို စိတ်မကောင်း ဟန်နဲ့ကြည့်ပြီး

“ဒီလူ သိပ်မိုက်ရိုင်းတာပဲ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖူးယောင်နေတာပဲ၊ မျက်လုံးတွေမှာ အညိုအမည်း စွဲပြီး နှုတ်ခမ်းကသွေးတွေလဲ ထွက်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရိုက်နှက်ညှင်းပန်း သွားတာလဲ”

လို့မေးမြန်းလိုက်တယ်။

မမြနွယ်က ရင်ထဲမှာ နာကျင်စွာနဲ့

“ထုံးစံအတိုင်း မဂိုလမ်းကတိုက်ကြီး မရောင်းလို့ ကျွန်မကို ရိုက်နှက်သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အသက်သေချင်သေသွားပါစေ၊ ကျွန်မအဖေရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးစေရဘူး”

လို့ပြောတယ်။ ရှယ်လီက မမြနွယ်ကို အားမလိုအားမရဟန်နဲ့ကြည့်ပြီး”

“ဒီမှာမြ.....သူလိုလူကိုရှင် ဒီနေ့ထိ ခွင့်လွှတ်လို့ရသေးသလား၊ သူ အနိုင်ကျင့်သမျှ ရှင်ဆက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ခံနေမှာလား။ သူ့ကို ပြန်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူးလား၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့ စွန့်စားဖို့အချိန်တန်ပြီ”

လို့ပြောတယ်။ မမြနွယ်ဟာ ကိုထင်ကျော်ကို အသည်းထဲက

နာကြည်းနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်နာကြည်းနေပြီး အရင်လိုသည်းခံစိတ်ထားလို့
လဲမရတော့ဘူး၊ သူလိုလူဟာ ငရဲပြည် ကို သွားဖို့သင့်နေပြီ၊ သူ့ကို လက်စားချေဖို့
ကျွန်မသဘောတူပြီ၊ ရှင်လုပ်ချင်တာ...လုပ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ရဲ့ စကားကြောင့် ရှယ်လီက
စိတ်အားတက်ကြွစွာနဲ့

“ မြရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်ကန်သွားပြီ၊ သူဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားထု
တစ်ရပ်လုံးအတွက် အန္တရာယ်ပဲ၊ သူလိုလူ လောကမှာရှိနေသရွေ့ မိန်းကလေးတွေ
ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေရမှာပဲ၊ မိန်းမသားထုအတွက် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
အနစ်နာခံ လိုက်ကြရအောင်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်က ကိုထင်ကျော်ကို
မုန်းတီးစိတ်နဲ့လက်စားချေဖို့ သဘောတူ လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းအေးအေးနဲ့
စဉ်းစားကြည့်တော့ ရန်ကိုရန်ချင်း တို့နှင်းတာ မကောင်းဘူးလို့ ယူဆလိုက်တယ်။

တရားဥပဒေအရ အပြစ်ပေးခံရမှာလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိတယ်။
ဒါကြောင့် စိတ်အား တက်ကြွစွာနဲ့

“မြရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှန်ကန်သွားပြီ၊ သူဟာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသား
တုတစ်ရပ်လုံး အတွက်အန္တရာယ်ပဲ၊ သူလိုလူ လောကမှာရှိနေသရွေ့
မိန်းကလေးတွေ ဒူးနဲ့မျက်ရည် သုတ်နေရမှာပဲ၊ မိန်းမသားတုအတွက်
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အနစ်နာခံလိုက်ကြရအောင်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်က ကိုထင်ကျော်ကို
မုန်းတီးစိတ်နဲ့လက်စားချေဖို့ သဘော တူလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းအေးအေးနဲ့
စဉ်းစားကြည့်တော့ ရန်ကိုရန်ချင်း တို့နှင်းတာ မကောင်းဘူးလို့ ယူဆလိုက်တယ်။

တရားဥပဒေအရ အပြစ်ပေးခံရမှာလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိတယ်။
ဒါကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွနေတဲ့ ရှယ်လီကို ကြည့်ပြီး

“သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့
တရားဥပဒေကတော့ လက်ပိုက်ကြည့် နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ကို
ပုလိပ်တွေဖမ်းမှာ ကြောက်တယ်”

လို့ပြောတယ်။ ရှယ်လီက မမြနွယ်ရဲ့ ပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး

“ကြောက်စရာမလိုပါဘူး မြရယ်၊ ကျွန်မတို့အကွက်ချပြီး စီစဉ်ရင်
ပုလိပ်တွေ မရိပ်မိ အောင်လှည့်စားလို့ရပါတယ်၊ ဒီအတွက် ရှင်ဘာမှ မပူနဲ့၊
လူယုတ်မာကို ငရဲပြည်ပို့ဖို့ ကျွန်မ တာဝန်ထား၊ ကျွန်မတို့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး
လုပ်ကြမယ်”

လို့ပြောလိုက်တယ်။ မမြနွယ်ကလဲ ရှယ်လီ ပခုံးကိုပြန်ဖက်ထားလိုက်ပြီး
သူမ တစ်ကိုယ်လုံး စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။
ဒီအချိန်ကစပြီး ရှယ်လီရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေကို လိုက်နာတော့မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်

* *